

Skarga wniesiona w dniu 9 listopada 2004 r. przez Bouygues SA et Bouygues Télécom przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-450/04)

(2005/C 31/51)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 9 listopada 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Bouygues SA oraz Bouygues Télécom, z siedzibami odpowiednio w Paryżu i Boulogne Billancourt (Francja) reprezentowanych przez adwokatów: Louisa Vogela, Josepha Vogela, François'a Sureau, Didiera Théophile'a, Bernarda Amory'ego i Alexandre Verheyden przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżące wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji Wspólnot Europejskich nr C(2004)3060 z dnia 2 sierpnia 2004 r.,
- stwierdzenie nieważności art. 2 wspomnianej decyzji,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji nr C(2004)3060 z dnia 2 sierpnia 2004 r., w której Komisja Europejska uznała, że pożyczka akcjonariusza przyznana przez Francję Groupe France Télécom w grudniu 2002 r. w formie linii kredytowej w wysokości 9 miliardów EUR, rozpatrywana w kontekście oświadczeń formułowanych od lipca 2002 r., stanowiła pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem. Komisja ponadto zdecydowała, że pomoc ta nie powinna stanowić przedmiotu zwrotu.

Odnosnie uznania za pomoc, skarżące zarzucają ponadto, że w spornej decyzji odmówiono zakwalifikowania jako pomoc państwa zobowiązań wynikających z oświadczeń rządu francuskiego, który publicznie popierał, od lipca do października 2002 r., kredyt dla France Télécom, podczas gdy przedsiębiorstwo to, poważnie zadłużone, wykazywało ogromne straty.

Na poparcie swoich roszczeń, skarżące podnoszą:

- że Komisja, odmawiając zakwalifikowania jako pomoc państwa oświadczeń rządu francuskiego z lipca, września i października 2002 r., rozpatrywanych indywidualnie lub łącznie, popełniła błąd w zastosowaniu art. 87 Traktatu. Pozwana powinna była stwierdzić w tym zakresie, że wspomniane oświadczenia przyniosły France Télécom korzyść, która zakłócała zarówno konkurencję, jak i wymianę handlową pomiędzy Państwami Członkowskimi;
- że zaskarżona decyzja opiera się na sprzecznych i niewystarczających podstawach. W tym względzie zostało dopytywane, że po stwierdzeniu, że oświadczenia rządu francuskiego łączą w sobie wszystkie cechy pomocy państwa,

Komisja nie wyciągnęła z tego faktu logicznych wniosków w postaci zakwalifikowania wspomnianych oświadczeń jako pomocy;

- że, odnośnie odmowy nakazania zwrotu pomocy, należało stwierdzić naruszenie art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 88 (93) Traktatu, jak również naruszenie, z powodu niedostatecznych podstaw decyzji, istotnych wymogów proceduralnych. Skarżące uważają w tym względzie, że Komisja mogła być bez przeszkód przedstawić w wymiarze liczbowym wysokość pomocy, nie naruszając prawa Francji do obrony, i że zwrot spornej pomocy nie naruszałby, w niniejszym przypadku, zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2004 r. przez Association Française des Opérateurs de Réseaux et Services de Télécommunications — AFORS Télécom przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-456/04)

(2005/C 31/52)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 12 listopada 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Association Française des Opérateurs de Réseaux et Services de Télécommunications — AFORS Télécom z siedzibą w Paryżu reprezentowanego przez adwokata Oliviera Frégeta przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji nr C(2004) 3060, z dnia 2 sierpnia 2004 r. dotyczącej pomocy państwa przyznanej przez Francję na rzecz France Télécom;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach planu mającego na celu przywrócenie równowagi bilansowi francuskiej spółki telekomunikacyjnej France Télécom, Francja — wówczas wspólnik większościowy tej spółki — udzieliła jej pożyczki na wzmocnienie funduszy własnych, w formie linii kredytowej w wysokości 9 miliardów EUR. Zaskarżoną decyzją Komisja uznała, że sporna pożyczka stanowiła pomoc państwa. Jednakże w art. 2 tej decyzji, zadecydowała, że nie powinna ona być przedmiotem środków mających na celu zwrot pomocy.

Strona skarżąca, która twierdzi, że jednoczy dużą część alternatywnych operatorów telekomunikacyjnych we Francji, bezpośrednich konkurentów France Télécom, utrzymuje, że ma prawo do żądania stwierdzenia nieważności wspomnianego przepisu. Na poparcie swojej skargi, przede wszystkim podnosi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że nie może dokonać oszacowania korzyści przyjętych przez France Télécom wskutek działań i oświadczeń państwa francuskiego. Ponadto Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, gdyż mniej szkody przyniosłoby rynkowi odliczenie kwoty niższej od rzeczywistej wartości korzyści i jej efektów na konkurencję niż wykluczenie możliwości całego zwrotu. Strona skarżąca podnosi następnie, że w żadnym przypadku Komisja nie była zobowiązana do dokładnej oceny wysokości pomocy.

Strona skarżąca podnosi również, że Komisja nie wzięła pod uwagę utrwalonego orzecznictwa, które zezwala na odstąpienie od obowiązku zwrotu bezprawnie udzielonej pomocy jedynie w przypadku nadzwyczajnych okoliczności lub zupełnej niemożliwości. Strona skarżąca utrzymuje również, że Komisja niesłusznie uznała, że zwrot pomocy naruszałby prawo do obrony, jak również zasadę uzasadnionych oczekiwań.

Strona skarżąca twierdzi, ponadto, że Komisja naruszyła zasadę przejrzystości, nie przedstawiając zainteresowanym stronom, w tym samej stronie skarżącej, niektórych sprawozdań ekspertów dostarczonych przez Francję, które odegrały zasadniczą rolę w rozwiązaniu przyjętym przez Komisję.

Strona skarżąca ocenia również, że Komisja naruszyła procedury pomijając nałożone przez jej własne wytyczne ograniczenia w zakresie pomocy udzielanej na restrukturyzację. Ponadto według strony skarżącej, fakt, że Komisja uznała pomoc za niezgodną z Traktatem, a następnie nie domagała się jej zwrotu stanowi sam w sobie nadużycie władzy. Na koniec strona skarżąca podnosi zarzut naruszenia obowiązku uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2004 r. przez Camar S.r.l. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-457/04)

(2005/C 31/53)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 22 listopada 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Camar S.r.l. reprezentowanej przez Wilmę Viscardini, Simonettę Donà i Mario Paolina przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności udzielonej przez Komisję odmowy, wyrażonej przez dyrektora generalnego ds.

rolnictwa w piśmie z dnia 10 września 2004 r. (nr D (2004) 29695 A/25707), które wpłynęło dnia 20 września 2004 r.;

- zapewnienie wykonania pkt 1 sentencji wyroku z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawach połączonych T-79/96, T-260/97 i T-117/98;
- nakazanie Komisji wykonania pkt 1 sentencji tego wyroku poprzez wypłatę ekwiwalentu pieniężnego pozwoleń na przywóz, których miała na podstawie wyżej powołanego wyroku udzielić, a których nie udzieliła, o wysokości 5 065 600 € albo innej ewentualnie ustalonej przez Sąd kwoty, zrewaloryzowanej oraz powiększonej o obliczone według ustalonej przez Sąd stopy odsetki należne za okres od dnia 8 czerwca 2000 r. aż do dnia uregulowania należności;
- zasądzenie od Komisji zadośćuczynienia – na zasadzie słuszności - za doznaną przez skarżącą z powodu niewykonania wyroku z dnia 8 czerwca 2000 r. na osobach jej współników krzywdę;
- obciążenie Komisji kosztami związanymi z wniesieniem niniejszej skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swoich zarzutów skarżąca podnosi, że beczynność Komisji – która nie tylko nie podjęła żadnych konkretnych środków, ale nawet nie zaproponowała Camar środków odpowiednich do zapewnienia wykonania wydanego w sprawie T-79/96 wyroku (beczynność, która trwa od 8 czerwca 2000 r.), a także jej wyraźna, zakomunikowana w piśmie z dnia 10 września 2004 r. odmowa wykonania tego wyroku, stanowią poważne naruszenie art. 233 WE.

Ponieważ nie jest już możliwe udzielenie pozwoleń, które Komisja miała przyznać skarżącej w wykonaniu tego wyroku – ze względu na to, że przywóz bananów z krajów trzecich zostanie całkowicie zliberalizowany i nie będzie już stosowany wobec niego kontyngent taryfowy – Camar wnosi o wykonanie wyroku poprzez wypłatę odszkodowania pieniężnego, które to odszkodowanie, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, jest dopuszczalne, gdy nie jest możliwe wykonanie wyroku w określony sposób.

Skarżąca żąda ponadto sprawiedliwego zadośćuczynienia za krzywdę, której doznała wskutek niewykonania wyroku z dnia 8 czerwca 2000 r. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, okoliczność ta sama w sobie jest już podstawą do odszkodowania, ponieważ narusza zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. W tym przypadku naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań jest ponadto tym poważniejsze, że zostały dane Camar podstawy do oczekiwania wobec wyrażonego przez Komisję w piśmie z dnia 20 maja 2003 r. zamiaru zapewnienia wykonania wyroku, które to pismo zostało teraz odwołane.